

Nem jó a darab, nem talál a szó a rendezővel, csúszik a próba, foglalt a színpad, rossz passzban van a kolléga, megint nincs pénz a havi villanyszámlára, tüzet okád az igazgató, mert bukta volt a szépreményű bemutató, és az újságírók is hülyeségeket írnak.

Nem csoda, ha néha eldurran a színész agya. A tavalyi évad legkellemetlenebb élményéről faggattuk a színészeket – etikátlanságunkkal ki is borítottuk őket. De nem annyira, hogy válasz nélkül maradjunk, bár volt, aki nem akart nyilatkozni. Megköszönjük. Értjük és megértjük.

Akár egy igazi pszichológus. Habár inkább olyan válaszokra tippeltünk, hogy a színész belecsuklott a szólóénekebe, vagy sztepptánc közben kibújt lábujja a cipőből. Netán allergiás lett a vázában álló virágra, és a kalapjába kellett tüsszentenie. Csupa etikátlan dolog.

Csurulya Csongor, művészeti vezető

A teljesség igénye nélkül, minden, ami hátráltat a dolgom elvégzésében, az dühössé tesz. De azokra az esetekre, amelyek még tisztességtelenséggel is társulnak, azokra kiváltképp emlékszem. Például: ha valaki megígéri, hogy egy adott időre teljesít valamit (mondjuk, átadja a színpadot) és nem teszi, akkor szándékosan hátráltat, tehát rosszindulatú is. Az ember(ek)nek pénze lehet, de tisztességét, ha elveszti...

Nagy Pál, igazgató

Sok minden kiveri a biztosítékot. Ezek mind a napi működéssel vagy nem működéssel vannak összefüggésben. Talán legjobban a fölösleges bürokrácia, a jogdíjas útvesztők, a működési körülmények, és az emberek nemtörődömsége váltogatja egymást, anélkül, hogy most tudnék (vagy akarnék) konkrét példát felhozni.

Színművészek: Antal D. Csaba

Nem tudok válaszolni kérdésre, mivel úgy gondolom, ez nem tartozik a nézőkre. Természetesen vannak problémák, de azokat nem hirdetni, hanem megoldani kell.

Barabás Árpád

Azt gondolom, hogy az a bizonyos kutya a maga háza táját nem ugatja. Ezt szem előtt tartva nem tartanám etikusnak, ha én most ezt meg azt lenyilatkoznék és kitergetném a közönség elé azokat a dolgokat, amelyekkel én nem értek egyet, és amihez nekik semmi közük nincs, mert ez a színház belső ügye. Természetesen, vannak problémáim, ezeket közöltem is a színház vezetőségével és mindannyian azon vagyunk, hogy ezeket orvosoljuk.

Szász Kriszta

Ami kiütötte a biztosítékot? Ó, mi mindig háborgunk valamiért. Semmi sem jó úgy, ahogy van.

A fáradtságunknak, a kiegészünknek, bánatunknak, sikertelenségünknek stb. kezdünk egyre hangosabb hangot adni.

De, ami a legjobban bánt, hogy nem látok igazi mosolyt kollégáim, az irodások és a színházirányítók arcán. Mindig az a nagy feszültség, az izzadságszagú munka, szomorúan és aggodalmaskodva. Puskás híres mondását, „Játsszunk nyugodtan!”, a Tomcsa Sándor Színház társulatának szívébe is be kellene lopni.

Jakab Orsolya

Ha a legjobb, legkellemesebb élményemre lennél kíváncsi, azt valószínűleg megfogalmaznám, de erre a kérdésedre sajnos nem tudok válaszolni.

Kulcsár-Székelly Attila

Nekem az elmúlt évad érdekesre sikeredett, azért mert nem igazán a nagyszínpadi felnőtt előadások határozták meg. A nagy büszkeségem, hogy az előbbi évadban útjára indított, elsősorban a szórványban élő magyar közösségeknek készült, Wass Albert írásaiból összeállított Mustármag című egyéni produkcióm elérkezett az 50. jubileumi előadáshoz.

Egyik kedvenc előadásom a Nóra is tovább „futott” nem kis sikerrel és magyarországi turnéval.

László Kata

Etikátlannak tartanám válaszolni egy ilyen jellegű kérdésre, mert úgy gondolom, hogy a színház belső problémái nem tartoznak a nagyközönségre. Azt hiszem, mindannyian azon vagyunk, hogy tévedéseinket, hibáinkat helyrehozzuk, korrigáljuk. Mindenkinek szép nyarat kívánok!

Tóth Árpád

Jó az, hogy szinte mindenkinek az a célja, hogy egy színvonalas, erős, értékes és igényes színházi tevékenység folyjon a falakon belül és kívül. De rossz az, hogy ez az akarat legtöbbször kimerül a szavak szintjén.

Jó az, hogy vannak álmaink arra nézve, hogy Udvarhely kultúráját színházi szempontból merre lehetne elmozdítani, hogy az igényességet sugározzon, de nagyon rossz lenne, ha nem engednék, hogy ebbe az irányba haladjunk.

Dénes Gergely

Minden élmény, legyen jó vagy rossz, mindenképpen a személyes történetem része, nem könnyű eldönteni, mi az, amit ebből a szívesen megosztanék?

Eljutott Magyarországra, Budapestre a De mi lett a nővel? című előadás; szerette a nagyérdemű. Nagy sikerrel játszott darab volt, mikor bemutatták egykoron, a Győri Nemzeti Színházban, a mai napig emlegetik.

A visszajelzésekre is alapozva, a mi előadásunk felvehetette a versenyt, és erősen meg is állta a helyét. Részemről egy sikeres vizsga is volt ez a Thália színházban tett látogatás, hisz a zsűri kimagasló eredménnyel értékelt.

A másik idei élményem, a best of non plus ultra listán, az, hogy a közönség szeretete megnyilvánult olymód egy előadásban, hogy nyílt színi tapsban is véleményezett valahányszor műsoron volt a darab.

A rossz dolgokról nem lenne helyénvaló, egy cikk keretein belül nyilatkozni. Mindenütt, ha vannak problémák, nem az efféle módszerek szükségesek. Részemről, ilyen esetekben, a megoldás a fontos, másképp oktalan hőzöngésnek hat.

Zárszóképp, Major Tamást idézve: „a színház nem szelíd intézmény”.

Ezen a pályán van taps, siker, fennmaradás, vagy ott a bukás, az elszürkülés, a kikopás, a megtörés, és nincs sportszerűség, ahogy nincs valódi, számszerű eredmény se. Más teátrumoknál is így működik. Ebben ugyanúgy ott a felemelő, miképp a küzdelem is.

P. Fincziski Andrea

A szilveszteri előadás próbafolyamata. Nem találtuk meg a rendezővel a közös hangot, mi

magunk is ismeretlen talajon lépegettünk, és alig vártuk, hogy meglegyen a bemutató. Végül is korrekt előadás született, de ebben jócskán maradt még kiaknázatlan lehetőség. Hiszen könnyű műfajban is lehet és kell szakmailag nivósat létrehozni.

Szűcs - Olcsváry Gellért

A média felelőtlen és antiprofesszionális hozzáállása lenne a biztosíték-kiverő élmény, hogy a kérdést idézzem. A média tele van olyan hibákkal, amelyek egyszerűen a szakmai igényesség hiányára utalnak.

Én utoljára a suliójságunk kapcsán foglalkoztam újságírással, de az akkori Soros Alapítvány tanfolyamán megtanították nekünk, hogy ha a cikkben tartalmi, információs hiba van, akkor felmerül a kérdés, hogy az illető mitől is újságíró?

Hogyan lehet úgy cikkezni, hogy abban névelírás, dátumhelytelenség és hasonló, alapvető tévedések vannak? Tévedni ugyan emberi dolog, de a szakma sajátossága az informálás, nem? Akkor tessék szíves lenni legalább ezekre 400-szorosan odafigyelni. Ebben az évadban alig volt olyan színházzal kapcsolatos cikk városunkban, amely ne tartalmazott volna, néha igen bődületes, efféle elírásokat.